

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 27ης Μαρτίου 2014*

«Προδικαστική παραπομπή — Προσέγγιση των νομοθεσιών — Δικαίωμα του δημιουργού και συγγενικά δικαιώματα — Κοινωνία της πληροφορίας — Οδηγία 2001/29/ΕΚ — Ιστότοπος ο οποίος θέτει στη διάθεση του κοινού κινηματογραφικά έργα χωρίς τη συγκατάθεση των δικαιούχων συγγενικού προς το δικαίωμα του δημιουργού δικαιώματος — Άρθρο 8, παράγραφος 3 — Έννοια των “διαμεσολαβητών των οποίων οι υπηρεσίες χρησιμοποιούνται από τρίτον για την προσβολή δικαιώματος του δημιουργού ή συγγενικού δικαιώματος” — Φορέας παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο — Διάταξη με την οποία απαγορεύεται σε φορέα παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο να παρέχει στους πελάτες του την πρόσβαση σε έναν ιστότοπο — Στάθμιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων»

Στην υπόθεση C-314/12,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Oberster Gerichtshof (Αυστρία) με απόφαση της 11ης Μαΐου 2012, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 29 Ιουνίου 2012, στο πλαίσιο της δίκης

UPC Telekabel Wien GmbH

κατά

Constantin Film Verleih GmbH,

Wega Filmproduktionsgesellschaft mbH,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Bay Larsen, πρόεδρο τμήματος, K. Lenaerts, αντιπρόεδρο του Δικαστηρίου, προεδρεύοντα του τετάρτου τμήματος, M. Safjan, J. Malenovský (εισηγητή) και A. Prechal, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Cruz Villalón

γραμματέας: A. Impellizzeri, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 20ής Ιουνίου 2013,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η UPC Telekabel Wien GmbH, εκπροσωπούμενη από τους M. Bulgarini και T. Höhne, Rechtsanwälte,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

- οι Constantin Film Verleih GmbH και Wega Filmproduktionsgesellschaft mbH, εκπροσωπούμενες από τους A. Manak και N. Kraft, Rechtsanwälte,
- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον A. Posch,
- η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από την W. Ferrante, avvocato dello Stato,
- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις C. Schillemans και C. Wissels,
- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον L. Christie, επικουρούμενο από τον S. Malynicz, barrister,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την J. Samnadda και τον F. W. Bulst,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Νοεμβρίου 2013,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 5, παράγραφοι 1 και 2, στοιχείο β', και 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας (ΕΕ L 167, σ. 10), καθώς και ορισμένων θεμελιωδών δικαιωμάτων κατά το δίκαιο της Ένωσης.
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της UPC Telekabel Wien GmbH (στο εξής: UPC Telekabel) και της Constantin Film Verleih GmbH (στο εξής: Constantin Film) και της Wega Filmproduktionsgesellschaft mbH (στο εξής: Wega) σχετικά με αίτηση αποσκοπούσα στο να απαγορευθεί στην UPC Telekabel να επιτρέπει την πρόσβαση των πελατών της σε ιστότοπο ο οποίος θέτει στη διάθεση του κοινού ορισμένες από τις ταινίες της Constantin Film και της Wega, χωρίς τη συγκατάθεσή τους.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 9 και 59 της οδηγίας 2001/29 έχουν ως εξής:
 - «(9) Κάθε εναρμόνιση του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων πρέπει να βασίζεται σε υψηλό επίπεδο προστασίας, διότι τα εν λόγω δικαιώματα είναι ουσιώδη για την πνευματική δημιουργία. [...] Η πνευματική ιδιοκτησία έχει αναγνωρισθεί ως αναπόσπαστο μέρος της ιδιοκτησίας.
- [...]
- (59) Ιδιαίτερα στο ψηφιακό περιβάλλον, οι υπηρεσίες των διαμεσολαβητών μπορούν να χρησιμοποιούνται όλο και συχνότερα από τρίτους για την προσβολή δικαιωμάτων· σε πολλές περιπτώσεις οι διαμεσολαβητές έχουν μεγαλύτερη δυνατότητα να θέσουν τέρμα σ' αυτή την προσβολή· επομένως, με την επιφύλαξη οποιωνδήποτε άλλων κυρώσεων και μέσων προστασίας,

οι δικαιούχοι θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα αίτησης ασφαλιστικών μέτρων κατά του διαμεσολαβητή ο οποίος διαπράττει για λογαριασμό τρίτου την προσβολή του προστατευόμενου έργου ή άλλου προστατευόμενου αντικειμένου. [...] Οι όροι και οι λεπτομερείς κανόνες σχετικά με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων θα πρέπει να καθορίζονται από το εθνικό δίκαιο των κρατών μελών.»

- 4 Το άρθρο 1 της εν λόγω οδηγίας, με τίτλο «Πεδίο εφαρμογής», ορίζει στην παράγραφο του 1:

«Η παρούσα οδηγία αφορά τη νομική προστασία του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς, με ιδιαίτερη έμφαση στην κοινωνία της πληροφορίας.»

- 5 Το άρθρο 3 της ίδιας οδηγίας, με τίτλο «Δικαίωμα παρουσίασης έργων στο κοινό και δικαίωμα διάθεσης άλλων αντικειμένων στο κοινό», προβλέπει στην παράγραφο του 2:

«Τα κράτη μέλη παρέχουν το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν τη διάθεση στο κοινό, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση σε αυτά όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος:

[...]

γ) στους παραγωγούς της πρώτης υλικής ενσωμάτωσης ταινιών, όσον αφορά το πρωτότυπο και τα αντίγραφα των ταινιών τους·

[...].».

- 6 Το άρθρο 8 της οδηγίας 2001/29, με τίτλο «Κυρώσεις και μέσα έννομης προστασίας», αναφέρει στην παράγραφο του 3:

«Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι δικαιούχοι να μπορούν να ζητούν τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων κατά των διαμεσολαβητών οι υπηρεσίες των οποίων χρησιμοποιούνται από τρίτο για την προσβολή δικαιώματος του δημιουργού ή συγγενικού δικαιώματος.»

Το αυστριακό δίκαιο

- 7 Το άρθρο 18a, παράγραφος 1, του νόμου περί του δικαιώματος του δημιουργού (Urheberrechtsgesetz), της 9ης Απριλίου 1936 (BGBl. 111/1936), όπως τροποποιήθηκε με τον νέο νόμο του 2003 περί του δικαιώματος του δημιουργού (Urheberrechtsgesetz-Novelle 2003, BGBl. I, 32/2003 (στο εξής: UrhG), έχει ως εξής:

«Ο δημιουργός έχει το αποκλειστικό δικαίωμα διαθέσεως του έργου στο κοινό, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, κατά τρόπο παρέχοντα σε καθένα τη δυνατότητα προσβάσεως όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος.»

- 8 Το άρθρο 81, παράγραφοι 1 και 1a, του UrhG ορίζει:

«1. Κάθε πρόσωπο, του οποίου το απορρέον από τον παρόντα νόμο αποκλειστικό δικαίωμα προσβάλλεται ή διατρέχει κίνδυνο προσβολής, μπορεί να ασκήσει αγωγή επί παραλείψει. Ο ιδιοκτήτης επιχειρήσεως μπορεί επίσης να εναχθεί εάν η προσβολή πραγματοποιήθηκε ή υφίσταται κίνδυνος να πραγματοποιηθεί κατά τη διάρκεια της δραστηριότητας της επιχειρήσεως του από υπάλληλό του ή από εντολοδόχο του· το άρθρο 81, παράγραφος 1a, εφαρμόζεται κατ' αναλογία.

1a. Αν το πρόσωπο που προέβη ή υφίσταται κίνδυνος να προβεί σε τέτοια προσβολή χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες διαμεσολαβητή, τότε μπορεί να εναχθεί και αυτός με αγωγή επί παραλείψει κατά την παράγραφο 1. [...]»

- 9 Το άρθρο 355, παράγραφος 1, του Κώδικα περί εκτελέσεως δικαστικών αποφάσεων ορίζει:

«Η εκτέλεση εις βάρος προσώπου που έχει υποχρέωση παραλείψεως ή ανοχής πράξεως εξασφαλίζεται διά της επιβολής χρηματικής ποινής από το δικαστήριο που διατάσσει την εκτέλεση, κατόπιν σχετικής αιτήσεως, σε περίπτωση οποιασδήποτε παραβάσεως αφού καταστεί εκτελεστός ο τίτλος εκτελέσεως. Για κάθε επιπλέον παράβαση, το δικαστήριο που διατάσσει την εκτέλεση οφείλει να επιβάλει, κατόπιν σχετικής αιτήσεως, επιπλέον χρηματική ποινή ή ποινή στερητική της ελευθερίας συνολικής διάρκειας έως ένα έτος [...]»

- 10 Από τις διευκρινίσεις που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο στην αίτησή του προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι, στο στάδιο της διαδικασίας αναγκαστικής εκτελέσεως, ο αποδέκτης της απαγορεύσεως δύναται να προβάλει, για να απαλλαγεί της ευθύνης του, ότι έλαβε όλα τα μέτρα προς αποτροπή της επελεύσεως του απαγορευθέντος αποτελέσματος.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 11 Η Constantin Film και η Wega, δύο εταιρίες παραγωγής κινηματογραφικών ταινιών, αφού διαπίστωσαν ότι ιστότοπος πρότεινε, χωρίς τη συγκατάθεσή τους, είτε την τηλεφόρτωση είτε την παρακολούθηση μέσω «streaming» [υπηρεσίας ροής δεδομένων] ορισμένων ταινιών παραγωγής τους, ζήτησαν από τον δικαστή ασφαλιστικών μέτρων, βάσει του άρθρου 81, παράγραφος 1a, του UrhG, την έκδοση διατάξεως απαγορεύουσας στην UPC Telekabel, φορέα παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο, να επιτρέπει την πρόσβαση των πελατών της στον επίμαχο ιστότοπο, καθόσον ο ιστότοπος αυτός θέτει στη διάθεση του κοινού, χωρίς τη συγκατάθεσή τους, κινηματογραφικά έργα επί των οποίων έχουν συγγενικό του δικαιώματος του δημιουργού δικαίωμα.
- 12 Με διάταξη της 13ης Μαΐου 2011, το Handelsgericht Wien (Αυστρία) απαγόρευσε στην UPC Telekabel να παράσχει στους πελάτες της την πρόσβαση στον επίμαχο ιστότοπο, η δε απαγόρευση αυτή έπρεπε, μεταξύ άλλων, να πραγματοποιηθεί με τον αποκλεισμό του ονόματος χώρου και τη φραγή της ενεργού διεύθυνσεως IP («Internet Protocol») του ιστότοπου αυτού καθώς και κάθε άλλη διεύθυνση IP του εν λόγω ιστότοπου, την οποία μπορεί να εντοπίσει η UPC Telekabel.
- 13 Τον Ιούνιο του 2011 ο επίμαχος ιστότοπος διέκοψε τη λειτουργία του κατόπιν παρεμβάσεως των γερμανικών αστυνομικών αρχών εις βάρος των διαχειριστών του.
- 14 Με διάταξη της 27ης Οκτωβρίου 2011, το Oberlandesgericht Wien (Αυστρία), δικάζον σε δεύτερο βαθμό, μεταρρύθμισε εν μέρει τη διάταξη του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου καθόσον το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, εσφαλμένως, προσδιόρισε τα μέτρα τα οποία πρέπει να εφαρμόσει η UPC Telekabel για να προβεί στον αποκλεισμό του επίμαχου ιστότοπου και, συνακολούθως, να εκτελέσει τη διάταξη. Για να καταλήξει στην κρίση αυτή, το Oberlandesgericht Wien έκρινε κατ' αρχάς ότι το άρθρο 81, παράγραφος 1a, του UrhG πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα του άρθρου 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29. Στη συνέχεια, έκρινε ότι, παρέχοντας στους πελάτες της πρόσβαση σε περιεχόμενο που διατίθεται παρανόμως, η UPC Telekabel πρέπει να θεωρηθεί ως διαμεσολαβητής του οποίου οι υπηρεσίες χρησιμοποιούνται για την προσβολή συγγενικού προς το δικαίωμα του δημιουργού δικαίωμα, οπότε η Constantin Film και η Wega δικαιούνται να ζητήσουν την έκδοση διατάξεως κατά της εταιρίας αυτής. Εντούτοις, όσον αφορά την προστασία του δικαιώματος του δημιουργού, το Oberlandesgericht Wien έκρινε ότι στην UPC Telekabel μπορούσε να επιβληθεί μόνον, υπό μορφή υποχρεώσεως επιτεύξεως αποτελέσματος, η απαγόρευση προσβάσεως των πελατών της στον επίμαχο ιστότοπο, αλλά η UPC Telekabel έπρεπε να έχει την ελεύθερη επιλογή των προς εφαρμογή μέσων.

- 15 Η UPC Telekabel άσκησε αίτηση αναιρέσεως («Revision») ενώπιον του Oberster Gerichtshof.
- 16 Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η UPC Telekabel προβάλλει, μεταξύ άλλων, ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι υπηρεσίες της χρησιμοποιούνται για την προσβολή του δικαιώματος του δημιουργού ή συγγενικού δικαιώματος κατά το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29, διότι δεν διατηρεί καμία εμπορική σχέση με τους διαχειριστές του επίμαχου ιστότοπου και δεν αποδείχθηκε ότι οι πελάτες της ενήργησαν παρανόμως. Εν πάση περιπτώσει, η UPC Telekabel υποστηρίζει ότι τα διάφορα μέτρα αποκλεισμού τα οποία δύνανται να τεθούν σε εφαρμογή μπορούν όλα να καταστρατηγηθούν τεχνικώς και ορισμένα είναι εξαιρετικώς δαπανηρά.
- 17 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Oberster Gerichtshof αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Πρέπει το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29 [...] να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι πρόσωπο το οποίο διαθέτει προστατευόμενα αντικείμενα στο διαδίκτυο χωρίς τη συγκατάθεση του δικαιούχου (άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 2001/29) χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες των φορέων παροχής προσβάσεως [στο διαδίκτυο], πελάτες των οποίων είναι τα πρόσωπα που αποκτούν πρόσβαση στα εν λόγω αντικείμενα;

Σε περίπτωση που δοθεί αρνητική απάντηση στο πρώτο ερώτημα:

- 2) Επιτρέπονται η αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση (άρθρο 5, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2001/29) και η μεταβατική και παρεπόμενη αναπαραγωγή (άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29) μόνον όταν το πρωτότυπο της αναπαραγωγής έχει αναπαραχθεί, διανεμηθεί ή διατεθεί στο κοινό νομίμως;

Σε περίπτωση που δοθεί καταφατική απάντηση στο πρώτο ή στο δεύτερο ερώτημα με αποτέλεσμα να πρέπει να διαταχθεί, δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29, η λήψη ασφαλιστικών μέτρων κατά του φορέα που παρέσχε πρόσβαση [στο διαδίκτυο] στον χρήστη:

- 3) Συνάδει με το δίκαιο της Ένωσης, ιδίως στο πλαίσιο της αναγκαίας σταθμίσεως μεταξύ των θεμελιωδών δικαιωμάτων των εμπλεκομένων, η επιβολή στον φορέα παροχής προσβάσεως [στο διαδίκτυο] μιας γενικής απαγορεύσεως (δηλαδή, χωρίς διαταγή λήψης συγκεκριμένων μέτρων), ώστε να μην επιτρέπεται να καθιστά δυνατή την πρόσβαση των πελατών του σε συγκεκριμένο ιστότοπο στον οποίο διατίθεται αποκλειστικώς ή ως επί το πλείστον περιεχόμενο χωρίς τη συγκατάθεση των δικαιούχων του, εάν οι ποινές που προβλέπονται σε περίπτωση παραβιάσεως της εν λόγω απαγορεύσεως δεν επιβάλλονται στον φορέα παροχής προσβάσεως εφόσον αυτός αποδείξει ότι είχε λάβει ούτως ή άλλως κάθε εύλογο μέτρο;

Σε περίπτωση που δοθεί αρνητική απάντηση στο τρίτο ερώτημα:

- 4) Συνάδει με το δίκαιο της Ένωσης, ιδίως στο πλαίσιο της αναγκαίας σταθμίσεως μεταξύ των θεμελιωδών δικαιωμάτων των εμπλεκομένων, η επιβολή στον φορέα παροχής προσβάσεως [στο διαδίκτυο] της υποχρεώσεως να λάβει συγκεκριμένα μέτρα προκειμένου να δυσχεράνει την πρόσβαση των πελατών του σε ιστότοπο με περιεχόμενο το οποίο διατίθεται παρανόμως, εφόσον τα μέτρα αυτά απαιτούν σημαντική δαπάνη, ενώ είναι δυνατόν να καταστρατηγηθούν χωρίς ιδιαίτερες τεχνικές γνώσεις;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του παραδεκτού των προδικαστικών ερωτημάτων

- 18 Εκ προοιμίου, επισημαίνεται ότι το γεγονός ότι ο ιστότοπος της κύριας δίκης έπαυσε τη δραστηριότητά του δεν καθιστά τα προδικαστικά ερωτήματα απαράδεκτα.
- 19 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, η οποία στηρίζεται σε σαφή διαχωρισμό των λειτουργιών μεταξύ των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, απόκειται αποκλειστικώς στο εθνικό δικαστήριο, που έχει επιληφθεί της διαφοράς και φέρει την ευθύνη της μέλλουσας να εκδοθεί δικαστικής αποφάσεως, να εκτιμήσει, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιομορφίες της υποθέσεως, τόσο την αναγκαιότητα μιας προδικαστικής αποφάσεως για την έκδοση της δίκης του αποφάσεως όσο και το λυσιτελές των ερωτημάτων που υποβάλλει στο Δικαστήριο (βλ., συναφώς, απόφαση της 14ης Μαρτίου 2013, C-415/11, Aziz, σκέψη 34).
- 20 Επομένως, το Δικαστήριο μπορεί να απορρίψει αίτηση εθνικού δικαστηρίου για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως μόνον εάν προκύπτει προδήλως ότι η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης που ζητεί το εθνικό δικαστήριο δεν έχει σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή επίσης όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να απαντήσει λυσιτελώς στα ερωτήματα που του υποβάλλονται (προαναφερθείσα απόφαση Aziz, σκέψη 35).
- 21 Ωστόσο, δεν πρόκειται περί αυτού στην περίπτωση της διαφοράς της κύριας δίκης, εφόσον από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι, δυνάμει του αυστριακού δικαίου, το αιτούν δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί βάσει των πραγματικών περιστατικών όπως εκτίθενται στην πρωτοβάθμια απόφαση, δηλαδή σε χρόνο κατά τον οποίο ο ιστότοπος της κύριας δίκης ήταν ακόμα προσβάσιμος.
- 22 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

Επί του πρώτου ερωτήματος

- 23 Με το πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29 έχει την έννοια ότι πρόσωπο το οποίο θέτει στη διάθεση του κοινού σε ιστότοπο προστατευόμενα αντικείμενα χωρίς τη συγκατάθεση του δικαιούχου, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες του φορέα παροχής διαδικτυακής προσβάσεως σε πρόσωπα που αποκτούν πρόσβαση στα αντικείμενα αυτά, ο οποίος πρέπει να θεωρηθεί ως διαμεσολαβητής κατά το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29.
- 24 Εκ προοιμίου, επισημαίνεται ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, συνομολογείται ότι τα προστατευόμενα αντικείμενα τέθηκαν στη διάθεση των χρηστών ενός ιστότοπου χωρίς τη συγκατάθεση των δικαιούχων των δικαιωμάτων για τα οποία γίνεται λόγος στο άρθρο 3, παράγραφος 2.
- 25 Δεδομένου ότι, κατά τη διάταξη αυτή, οι δικαιούχοι απολαύουν αποκλειστικού δικαιώματος να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν κάθε είδους διάθεση στο κοινό, διαπιστώνεται ότι πράξη διαθέσεως στο κοινό προστατευόμενου αντικειμένου σε ιστότοπο, πραγματοποιούμενη χωρίς τη συγκατάθεση των δικαιούχων, θίγει το δικαίωμα του δημιουργού και τα συγγενικά δικαιώματα.
- 26 Προς αποκατάσταση της προσβολής των εν λόγω δικαιωμάτων, το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29 προβλέπει ότι οι δικαιούχοι μπορούν να ζητούν τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων κατά των διαμεσολαβητών οι υπηρεσίες των οποίων χρησιμοποιούνται από τρίτον για την προσβολή των δικαιωμάτων τους.

- 27 Συγκεκριμένα, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 59 της οδηγίας 2001/29, εφόσον οι υπηρεσίες των διαμεσολαβητών χρησιμοποιούνται όλο και συχνότερα από τρίτους για την προσβολή δικαιωμάτων, οι διαμεσολαβητές έχουν, σε πολλές περιπτώσεις, μεγαλύτερη δυνατότητα να θέσουν τέρμα σ' αυτή την προσβολή.
- 28 Εν προκειμένω, το Handelsgericht Wien, κατόπιν το Oberlandesgericht Wien, επέβαλαν στην UPC Telekabel, που είναι ο φορέας παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο τον οποίο αφορά η διάταξη της κύριας δίκης, να θέσει τέρμα στην προσβολή των δικαιωμάτων της Constantin Film και της Wega.
- 29 Πάντως, η UPC Telekabel αμφισβητεί τον κατά το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29 χαρακτηρισμό της ως διαμεσολαβητή οι υπηρεσίες του οποίου χρησιμοποιούνται από τρίτο για την προσβολή δικαιώματος του δημιουργού ή συγγενικού δικαιώματος.
- 30 Συναφώς, από την αιτιολογική σκέψη 59 της οδηγίας 2001/29 προκύπτει ότι ο όρος «διαμεσολαβητής», που χρησιμοποιείται στο άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής, αφορά κάθε πρόσωπο το οποίο διαπράττει για λογαριασμό τρίτου την προσβολή του προστατευόμενου έργου ή άλλου προστατευόμενου αντικειμένου εντός δικτύου.
- 31 Λαμβανομένου υπόψη του επιδιωκόμενου με την οδηγία 2001/29 σκοπού, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από την αιτιολογική σκέψη 9 αυτής, ο οποίος συνίσταται στη διασφάλιση υψηλού επιπέδου προστασίας των δικαιούχων, η ούτως χρησιμοποιούμενη έννοια της προσβολής πρέπει να νοηθεί ως περιλαμβάνουσα και την περίπτωση προστατευόμενου αντικειμένου το οποίο τίθεται στη διάθεση του κοινού στο διαδίκτυο χωρίς τη συγκατάθεση των εν λόγω δικαιούχων.
- 32 Στη συνέχεια, δεδομένου ότι ο φορέας παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο, για κάθε διαδικτυακή μετάδοση προσβολής προστατευόμενου έργου, μεσολαβεί κατ' ανάγκη μεταξύ ενός από τους πελάτες του και ενός τρίτου, εφόσον, παρέχοντας την πρόσβαση στο δίκτυο, καθιστά τη μετάδοση αυτή εφικτή (βλ., συναφώς, διάταξη της 19ης Φεβρουαρίου 2009, C-557/07, LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten, Συλλογή 2009, σ. I-1227, σκέψη 44), πρέπει να θεωρηθεί ότι ο φορέας παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο, όπως αυτός της κύριας δίκης, ο οποίος παρέχει στους πελάτες του τη δυνατότητα να έχουν πρόσβαση σε προστατευόμενα αντικείμενα που τίθενται στη διάθεση του κοινού στο διαδίκτυο από τρίτον, είναι διαμεσολαβητής οι υπηρεσίες του οποίου χρησιμοποιούνται για την προσβολή δικαιώματος του δημιουργού ή συγγενικό δικαίωμα κατά το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29.
- 33 Το συμπέρασμα αυτό επιρρωννύεται από τον επιδιωκόμενο με την οδηγία 2001/29 σκοπό. Συγκεκριμένα, ο αποκλεισμός των φορέων παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29 θα μειώσει ουσιαστικά την ηθελημένη από την οδηγία αυτή προστασία των δικαιούχων (βλ., συναφώς, προαναφερθείσα διάταξη LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten, σκέψη 45).
- 34 Το συμπέρασμα αυτό δεν διακυβεύεται από το ότι, για να τύχει εφαρμογής το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29, απαιτείται να υφίσταται συμβατική σχέση μεταξύ του φορέα παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο και του προσώπου το οποίο προσέβαλε το δικαίωμα του δημιουργού ή συγγενικό δικαίωμα.
- 35 Συγκεκριμένα, ούτε από το γράμμα του εν λόγω άρθρου 8, παράγραφος 3, ούτε από καμία άλλη διάταξη της οδηγίας 2001/29 προκύπτει ότι απαιτείται ιδιαίτερη σχέση μεταξύ του προσώπου το οποίο προσβάλλει δικαίωμα του δημιουργού ή συγγενικό δικαίωμα και του διαμεσολαβητή. Εξάλλου, η απαίτηση αυτή δεν συνάγεται ούτε από τους επιδιωκόμενους με την οδηγία αυτή σκοπούς δεδομένου ότι αν γίνει δεκτή η απαίτηση αυτή θα μειωθεί η αναγνωριζόμενη στους εν λόγω δικαιούχους νομική προστασία, ενώ σκοπός της εν λόγω οδηγίας, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από την αιτιολογική σκέψη 9 αυτής, είναι ακριβώς να τους διασφαλίσει υψηλό επίπεδο προστασίας.

- 36 Περαιτέρω, το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Δικαστήριο στη σκέψη 30 της παρούσας αποφάσεως δεν αίρεται από το ότι, για να εκδοθεί διάταξη κατά φορέα παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο, οι δικαιούχοι δικαιώματος του δημιουργού ή συγγενικού δικαιώματος πρέπει να αποδείξουν ότι ορισμένοι πελάτες του εν λόγω φορέα έχουν πράγματι πρόσβαση, μέσω του επίμαχου ιστότοπου, στα προστατευόμενα αντικείμενα που έχουν τεθεί στη διάθεση του κοινού χωρίς τη συγκατάθεση των δικαιούχων.
- 37 Συγκεκριμένα, κατά την οδηγία 2001/29, τα μέτρα τα οποία υποχρεούνται να λάβουν τα κράτη μέλη για να συμμορφωθούν με αυτήν δεν αποσκοπούν μόνον στο να τεθεί τέρμα στις προσβολές του δικαιώματος του δημιουργού ή των συγγενικών δικαιωμάτων, αλλά και στην πρόληψη των προσβολών αυτών (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 24ης Νοεμβρίου 2011, C-70/10, *Scarlet Extended*, Συλλογή 2011, σ. I-11959, σκέψη 31, και της 16ης Φεβρουαρίου 2012, C-360/10, *Sabam*, σκέψη 29).
- 38 Ωστόσο, το προληπτικό αυτό αποτέλεσμα προϋποθέτει ότι οι δικαιούχοι δικαιώματος του δημιουργού ή συγγενικού δικαιώματος δύνανται να δράσουν χωρίς να απαιτείται να αποδείξουν ότι οι πελάτες του φορέα παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο έχουν πράγματι πρόσβαση στα προστατευόμενα αντικείμενα που έχουν τεθεί στη διάθεση του κοινού χωρίς τη συγκατάθεση των εν λόγω δικαιούχων.
- 39 Τούτο ισχύει, κατά μείζονα λόγο, καθόσον η ύπαρξη πράξεως διαθέσεως έργου στο κοινό προϋποθέτει απλώς ότι το εν λόγω έργο έχει τεθεί στη διάθεση του κοινού, χωρίς να είναι καθοριστικής σημασίας το ότι τα αποτελούντα το κοινό αυτό πρόσωπα έχουν ή δεν έχουν πράγματι πρόσβαση στο έργο αυτό (βλ., συναφώς, απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2006, C-306/05, *SGAE*, Συλλογή 2006, σ. I-11519, σκέψη 43).
- 40 Λαμβανομένων υπόψη των προηγούμενων, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29 έχει την έννοια ότι πρόσωπο το οποίο θέτει στη διάθεση του κοινού σε ιστότοπο προστατευόμενα αντικείμενα χωρίς τη συγκατάθεση του δικαιούχου, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες φορέα παροχής διαδικτυακής προσβάσεως στα πρόσωπα που αποκτούν πρόσβαση στα αντικείμενα αυτά, ο οποίος πρέπει να θεωρηθεί ως διαμεσολαβητής κατά το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

- 41 Δεδομένης της απαντήσεως που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα.

Επί του τρίτου ερωτήματος

- 42 Με το τρίτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν τα αναγνωριζόμενα από το δίκαιο της Ένωσης θεμελιώδη δικαιώματα έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε επιβαλλόμενη με δικαστική διάταξη σε φορέα παροχής διαδικτυακής προσβάσεως απαγόρευση να παρέχει στους πελάτες του πρόσβαση σε ιστότοπο ο οποίος θέτει στο διαδίκτυο προστατευόμενα αντικείμενα χωρίς τη συγκατάθεση των δικαιούχων, όταν η διάταξη αυτή δεν διευκρινίζει τα μέτρα που πρέπει να λάβει ο φορέας αυτός, οι δε χρηματικές ποινές που προβλέπονται σε περίπτωση παραβιάσεως της εν λόγω απαγορεύσεως δεν επιβάλλονται στον εν λόγω φορέα εφόσον αυτός αποδείξει ότι έλαβε κάθε εύλογο μέτρο με σκοπό την εφαρμογή της απαγορεύσεως.
- 43 Συναφώς, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 59 της οδηγίας 2001/29, οι λεπτομέρειες των διατάξεων τις οποίες τα κράτη μέλη οφείλουν να προβλέπουν δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 3, της εν λόγω οδηγίας, όπως οι αφορώσες τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται και την ακολουθητέα διαδικασία, διέπονται από το εθνικό δίκαιο.

- 44 Κατόπιν τούτου, οι εθνικοί αυτοί κανόνες, όπως και η εφαρμογή τους από τα εθνικά δικαστήρια, πρέπει να σέβονται τους περιορισμούς που απορρέουν από την οδηγία 2001/29, καθώς και από τις πηγές δικαίου στις οποίες παραπέμπουν η αιτιολογική σκέψη 3 της οδηγίας αυτής (βλ., συναφώς, προαναφερθείσα απόφαση *Scarlet Extended*, σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 45 Επομένως, προκειμένου να εκτιμηθεί εάν διαταγή, όπως αυτή της κύριας δίκης, εκδοθείσα βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29, συνάδει προς το δίκαιο της Ένωσης, πρέπει, μεταξύ άλλων, να ληφθούν υπόψη οι απαιτήσεις που απορρέουν από την υποχρέωση προστασίας των εφαρμοστέων θεμελιωδών δικαιωμάτων, τούτο δε συμφώνως προς το άρθρο 51 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) (βλ., συναφώς, προαναφερθείσα απόφαση *Scarlet Extended*, σκέψη 41).
- 46 Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι, όταν εμπλέκονται πλείονα θεμελιώδη δικαιώματα, τα κράτη μέλη οφείλουν, κατά τη μεταφορά οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη, να μεριμνούν ώστε να βασίζονται σε ερμηνεία της οδηγίας αυτής η οποία καθιστά δυνατή τη διασφάλιση της ορθής ισορροπίας μεταξύ των εφαρμοστέων θεμελιωδών δικαιωμάτων που προστατεύει η έννομη τάξη της Ένωσης. Περαιτέρω, κατά την εφαρμογή των μέτρων μεταφοράς της εν λόγω οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο, οι αρχές και τα δικαστήρια των κρατών μελών οφείλουν όχι μόνο να ερμηνεύουν το εθνικό τους δίκαιο κατά τρόπο σύμφωνο προς τις ίδιες αυτές οδηγίες, αλλά και να μη βασίζονται σε ερμηνεία της οδηγίας δυνάμενη να έλθει σε σύγκρουση με τα εν λόγω θεμελιώδη δικαιώματα ή με τις λοιπές γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, όπως η αρχή της αναλογικότητας (βλ., συναφώς, απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 2008, C-275/06, *Promusicae*, Συλλογή 2008, σ. I-271, σκέψη 68).
- 47 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι διαταγή, όπως αυτή της κύριας δίκης, εκδοθείσα βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29, αντιπαραθέτει κυρίως, πρώτον, τα δικαιώματα του δημιουργού και τα συγγενικά δικαιώματα τα οποία αποτελούν μέρος του δικαίου της διανοητικής ιδιοκτησίας και, συνεπώς, προστατεύονται δυνάμει του άρθρου 17, παράγραφος 2, του Χάρτη και, δεύτερον, την επιχειρηματική ελευθερία των οικονομικών φορέων, όπως του φορέα παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο, δυνάμει του άρθρου 16 του Χάρτη, καθώς και, τρίτον, την ελευθερία πληροφόρησης των χρηστών του διαδικτύου, της οποίας η προστασία διασφαλίζεται από το άρθρο 11 του Χάρτη.
- 48 Διαπιστώνεται ότι η έκδοση διατάξεως, όπως αυτή της κύριας δίκης, περιορίζει την επιχειρηματική ελευθερία.
- 49 Συγκεκριμένα, στο δικαίωμα επιχειρηματικής ελευθερίας περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, το δικαίωμα κάθε επιχειρήσεως να διαθέτει ελεύθερως, εντός των ορίων της ευθύνης που υπέχει για τις πράξεις της, τους οικονομικούς, τεχνικούς και δημοσιονομικούς πόρους της.
- 50 Ωστόσο, διάταξη, όπως αυτή της κύριας δίκης, επιβάλλει στον αποδέκτη της περιορισμούς στην ελεύθερη χρήση των πόρων που διαθέτει, καθόσον τον υποχρεώνει να λάβει μέτρα τα οποία μπορεί να αντιπροσωπεύουν μεγάλο κόστος γι' αυτόν, να έχουν σημαντικό αντίκτυπο στην οργάνωση των δραστηριοτήτων του ή να απαιτούν δυσχερείς και περίπλοκες τεχνικές λύσεις.
- 51 Πάντως, τέτοιου είδους διάταξη δεν προσβάλλει προφανώς την ουσία του δικαιώματος της επιχειρηματικής ελευθερίας φορέα παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο, όπως αυτού της κύριας δίκης.
- 52 Αφενός, διάταξη, όπως αυτή της κύριας δίκης, αναθέτει στον αποδέκτη της την επιλογή των συγκεκριμένων μέτρων που πρέπει να λάβει προς επίτευξη του επιδιωκόμενου αποτελέσματος, οπότε ο εν λόγω αποδέκτης μπορεί να επιλέξει την εφαρμογή μέτρων που προσαρμόζονται καλύτερα στους διαθέσιμους πόρους και δυνατότητές του και συνάδουν με τις λοιπές υποχρεώσεις και προκλήσεις που πρέπει να αντιμετωπίσει κατά την άσκηση της δραστηριότητάς του.

- 53 Αφετέρου, τέτοιου είδους διάταξη παρέχει στον αποδέκτη της τη δυνατότητα να απαλλαγεί της ευθύνης του εφόσον αποδείξει ότι έλαβε όλα τα εύλογα μέτρα. Ωστόσο, η εν λόγω δυνατότητα απαλλαγής έχει προδήλως ως αποτέλεσμα ότι ο αποδέκτης της διατάξεως αυτής δεν υποχρεούται να προβεί σε θυσίες πέραν των δυνατοτήτων του, όπερ προφανώς δικαιολογείται ιδίως λόγω του ότι ο αποδέκτης αυτός δεν είναι ο δράστης της προσβολής του θεμελιώδους δικαιώματος της διανοητικής ιδιοκτησίας που προκάλεσε την έκδοση της εν λόγω διατάξεως.
- 54 Συναφώς, κατά την αρχή της ασφάλειας δικαίου, ο αποδέκτης διατάξεως, όπως αυτή της κύριας δίκης, πρέπει να έχει τη δυνατότητα να προβάλλει ενώπιον του δικαστή, αφού γνωστοποιήσει όλα τα εκτελεστικά μέτρα που έλαβε και πριν τυχόν εκδοθεί απόφαση επιβολής κυρώσεων εις βάρος του, ότι τα ληφθέντα μέτρα ήσαν σαφώς τα αναμενόμενα από αυτόν προς αποτροπή της επελεύσεως του απαγορευθέντος αποτελέσματος.
- 55 Συνεπώς, όταν ο αποδέκτης διατάξεως, όπως αυτή της κύριας δίκης, επιλέγει τα προς λήψη μέτρα προκειμένου να συμμορφωθεί προς τη διάταξη αυτή, οφείλει να μεριμνά για την τήρηση του θεμελιώδους δικαιώματος της ελευθερίας πληροφορήσεως των χρηστών του διαδικτύου.
- 56 Συναφώς, τα μέτρα που λαμβάνει φορέας παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο πρέπει να εστιάζονται αυστηρώς στον επιδιωκόμενο σκοπό, υπό την έννοια ότι πρέπει να χρησιμεύσουν για να τεθεί τέρμα στην προσβολή που διαπράττει τρίτος στο δικαίωμα του δημιουργού ή σε συγγενικό δικαίωμα, χωρίς να θιγούν οι χρήστες του διαδικτύου που χρησιμοποιούν τις υπηρεσίες του εν λόγω φορέα για τη σύννομη πρόσβασή τους σε πληροφορίες. Άλλως, η παρέμβαση του εν λόγω φορέα στην ελευθερία πληροφορήσεως των εν λόγω χρηστών δεν δικαιολογείται από απόψεως του επιδιωκόμενου σκοπού.
- 57 Τα εθνικά δικαστήρια πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να εξετάζουν αν πρόκειται περί αυτού. Ωστόσο, στην περίπτωση διατάξεως, όπως αυτή της κύριας δίκης, επισημαίνεται ότι, αν ο φορέας παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο λαμβάνει μέτρα βάσει των οποίων μπορεί να εφαρμόζει την επιβληθείσα απαγόρευση, τα εθνικά δικαστήρια δεν έχουν τη δυνατότητα να προβούν στον έλεγχο αυτό στο στάδιο της εκτελεστικής διαδικασίας, εφόσον δεν υπάρχει αμφισβήτηση επ' αυτού. Στη συνέχεια, για να μην προσκρούει η έκδοση διατάξεως, όπως αυτή της κύριας δίκης, στα αναγνωριζόμενα από το δίκαιο της Ένωσης θεμελιώδη δικαιώματα, απαιτείται οι εθνικοί δικονομικοί κανόνες να προβλέπουν τη δυνατότητα των χρηστών του διαδικτύου να προβάλλουν τα δικαιώματά τους ενώπιον του δικαστή, αφού γνωστοποιηθούν τα εκτελεστικά μέτρα που έλαβε ο φορέας παροχής προσβάσεως στο διαδίκτυο.
- 58 Όσον αφορά το δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας, επισημαίνεται, εκ προοιμίου, ότι δεν αποκλείεται ότι η εκτέλεση διατάξεως, όπως αυτή της κύριας δίκης, δεν θέτει πλήρως τέρμα στις προσβολές του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας των ενδιαφερομένων προσώπων.
- 59 Συγκεκριμένα, αφενός, όπως διαπιστώθηκε, ο αποδέκτης της διατάξεως αυτής έχει τη δυνατότητα να απαλλαγεί της ευθύνης του και, επομένως, να μη λάβει ορισμένα τυχόν εφικτά μέτρα, εφόσον τα μέτρα αυτά δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν εύλογα.
- 60 Αφετέρου, δεν αποκλείεται να μην υπάρχει ή να μην είναι πρακτικώς εφαρμόσιμη κάποια τεχνική δύναμενη να θέσει πλήρως τέρμα στις προσβολές του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, όπερ συνεπάγεται ότι ορισμένα ληφθέντα μέτρα μπορούν, ενδεχομένως, να καταστρατηγηθούν καθ' οιονδήποτε τρόπο.
- 61 Επισημαίνεται ότι ουδόλως προκύπτει από το άρθρο 17, παράγραφος 2, του Χάρτη ότι το δικαίωμα διανοητικής ιδιοκτησίας είναι απαραβίαστο και ότι, ως εκ τούτου, πρέπει να χαίρει απόλυτης προστασίας (βλ., συναφώς, προαναφερθείσα απόφαση *Scarlet Extended*, σκέψη 43).

- 62 Επομένως, τα μέτρα που λαμβάνει ο αποδέκτης διατάξεως, όπως αυτή της κύριας δίκης, για την εκτέλεσή της, πρέπει να είναι επαρκώς αποτελεσματικά ώστε να διασφαλίζεται η πραγματική προστασία του επίμαχου θεμελιώδους δικαιώματος, δηλαδή να έχουν ως αποτέλεσμα να παρακωλύουν ή, τουλάχιστον, να δυσχεραίνουν τη μη εγκεκριμένη πρόσβαση σε προστατευόμενα αντικείμενα ή να αποθαρρύνουν σοβαρώς την πρόσβαση των χρηστών του διαδικτύου, οι οποίοι χρησιμοποιούν τις υπηρεσίες του αποδέκτη της διατάξεως αυτής, στα εν λόγω αντικείμενα τα οποία τέθηκαν στη διάθεσή τους κατά τρόπο θίγοντα το θεμελιώδες αυτό δικαίωμα.
- 63 Συνεπώς, μολονότι τα μέτρα που λαμβάνονται προς εκτέλεση διατάξεως, όπως αυτής της κύριας δίκης, δεν μπορούν, ενδεχομένως, να θέσουν πλήρως τέρμα στις προσβολές του δικαιώματος διανοητικής ιδιοκτησίας, δεν μπορούν, ωστόσο, να θεωρηθούν ασύμβατα με την απαίτηση ανευρέσεως μιας ορθής ισορροπίας, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, in fine του Χάρτη, μεταξύ όλων των εφαρμοστέων θεμελιωδών δικαιωμάτων, υπό την προϋπόθεση πάντως ότι, αφενός, δεν στερούν ασκόπως από τους χρήστες του διαδικτύου τη δυνατότητα σύννομης προσβάσεως σε διαθέσιμες πληροφορίες και, αφετέρου, έχουν ως αποτέλεσμα να παρακωλύουν ή, τουλάχιστον, να δυσχεραίνουν τη μη εγκεκριμένη πρόσβαση σε προστατευόμενα αντικείμενα ή αποθαρρύνουν σοβαρώς την πρόσβαση των χρηστών του διαδικτύου, οι οποίοι χρησιμοποιούν τις υπηρεσίες του αποδέκτη της διατάξεως αυτής, στα εν λόγω αντικείμενα τα οποία τέθηκαν στη διάθεσή τους κατά παράβαση του θεμελιώδους αυτού δικαιώματος.
- 64 Κατόπιν των προηγούμενων, στο τρίτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα αναγνωριζόμενα από το δίκαιο της Ένωσης θεμελιώδη δικαιώματα έχουν την έννοια ότι δεν αντιτίθενται στην επιβαλλόμενη με δικαστική διάταξη σε φορέα παροχής διαδικτυακής προσβάσεως απαγόρευση να παρέχει στους πελάτες του πρόσβαση σε ιστότοπο ο οποίος θέτει στο διαδίκτυο προστατευόμενα αντικείμενα χωρίς τη συγκατάθεση των δικαιούχων, όταν η διάταξη αυτή δεν διευκρινίζει τα μέτρα που πρέπει να λάβει ο φορέας αυτός, οι δε χρηματικές ποινές που προβλέπονται σε περίπτωση παραβιάσεως της εν λόγω απαγορεύσεως δεν επιβάλλονται στον εν λόγω φορέα εφόσον αυτός αποδείξει ότι έλαβε κάθε εύλογο μέτρο με σκοπό την εφαρμογή της απαγορεύσεως, υπό την προϋπόθεση πάντως ότι τα ληφθέντα μέτρα, αφενός, δεν στερούν ασκόπως από τους χρήστες του διαδικτύου τη δυνατότητα σύννομης προσβάσεως σε διαθέσιμες πληροφορίες και, αφετέρου, έχουν ως αποτέλεσμα να παρακωλύουν ή, τουλάχιστον, να δυσχεραίνουν τη μη εγκεκριμένη πρόσβαση σε προστατευόμενα αντικείμενα ή αποθαρρύνουν σοβαρώς την πρόσβαση των χρηστών του διαδικτύου, οι οποίοι χρησιμοποιούν τις υπηρεσίες του αποδέκτη της διατάξεως αυτής, στα εν λόγω αντικείμενα τα οποία τέθηκαν στη διάθεσή τους κατά παράβαση του θεμελιώδους αυτού δικαιώματος, όπερ απόκειται στις εθνικές αρχές και στα εθνικά δικαστήρια να εξακριβώσουν.

Επί του τετάρτου ερωτήματος

- 65 Κατόπιν της απαντήσεως που δόθηκε στο τρίτο ερώτημα, παρέλκει η απάντηση του τετάρτου ερωτήματος

Επί των δικαστικών εξόδων

- 66 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, έχει την έννοια ότι πρόσωπο το οποίο θέτει στη διάθεση του κοινού σε ιστότοπο προστατευόμενα αντικείμενα χωρίς τη συγκατάθεση του δικαιούχου, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής, χρησιμοποιεί τις υπηρεσίες φορέα παροχής διαδικτυακής προσβάσεως σε πρόσωπα που αποκτούν πρόσβαση στα αντικείμενα αυτά, ο οποίος πρέπει να θεωρηθεί ως διαμεσολαβητής κατά το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2001/29.
- 2) Τα αναγνωριζόμενα από το δίκαιο της Ένωσης θεμελιώδη δικαιώματα έχουν την έννοια ότι δεν αντιτίθενται σε επιβαλλόμενη με δικαστική διάταξη σε φορέα παροχής διαδικτυακής προσβάσεως απαγόρευση να παρέχει στους πελάτες του πρόσβαση σε ιστότοπο ο οποίος θέτει στο διαδίκτυο προστατευόμενα αντικείμενα χωρίς τη συγκατάθεση των δικαιούχων, όταν η διάταξη αυτή δεν διευκρινίζει τα μέτρα που πρέπει να λάβει ο φορέας αυτός, οι δε χρηματικές ποινές που προβλέπονται σε περίπτωση παραβιάσεως της εν λόγω απαγορεύσεως δεν επιβάλλονται στον εν λόγω φορέα εφόσον αυτός αποδείξει ότι έλαβε κάθε εύλογο μέτρο με σκοπό την εφαρμογή της απαγορεύσεως, υπό την προϋπόθεση πάντως ότι τα ληφθέντα μέτρα, αφενός, δεν στερούν ασκόπως από τους χρήστες του διαδικτύου τη δυνατότητα σύννομης προσβάσεως σε διαθέσιμες πληροφορίες και, αφετέρου, έχουν ως αποτέλεσμα να παρακωλύουν ή, τουλάχιστον, να δυσχεραίνουν τη μη εγκεκριμένη πρόσβαση σε προστατευόμενα αντικείμενα ή αποθαρρύνουν σοβαρώς την πρόσβαση των χρηστών του διαδικτύου, οι οποίοι χρησιμοποιούν τις υπηρεσίες του αποδέκτη της διατάξεως αυτής, στα εν λόγω αντικείμενα τα οποία τέθηκαν στη διάθεσή τους κατά παράβαση του θεμελιώδους αυτού δικαιώματος, όπερ απόκειται στις εθνικές αρχές και στα εθνικά δικαστήρια να εξακριβώσουν.

(υπογραφές)